

Vstup

1. Ty Bo - ží lá - sko, kte - rá va - neš tmou ča - su z vě - čna

do vě - čna, jež svě - ty tvo - - řit ne - u - sta - neš,

ty je - di - ná, ty sku - te - - - čná; přijď, ho - lu - bi - - - ce

o - ce - á - nů, když zr - ca - dlem byl své - mu Pá - - nu svět če - ka -

jí - - - cí na tvůj dech, jak če - cá sr - dce mé a sr - dce všech.

2. Z archandělského zvěstování
tys Boží dívku zastínil,
já slyším její přitakání
a na něm toužím mít svůj díl:
aby se ve mně ledy hnuly,
abych byl živ jen po tvé vůli,
o Kristu svědčil v skutcích svých,
jak chce můj Pán a Bůh na nebesích.

Před evangeliem

3. Ty hlase Otcův u Jordánu,
kdy Syn se k dílu ubíral,
mluv srdci mému o mém Pánu,
jak pro mě žil i umíral:
o tvůrčí síle vody křestné,
o lásce Páně přebolestné,
o krvi z kříže proudící
nad mou a nad každou křtitelnicí.

Obětní průvod

4. Na hoře Tábor světlem jsi byl,
když odkryl Syn svou Boží tvář,
a její slávu věrným slíbil,
až tmy se všechny změni v zář.
Tak svědčí světlo tvé i nyní,
jak Boží láska divy činí,
když dary brázd a zemských rév
měni se v skutečné tělo a krev.

Přijímání

5. Ten, jenž za nás byl ukřižován,
moci své lásky z mrtvých vstal,
proroky tvými ohlašován,
nad smrtí vítěz, živých král.
Přichází k těm, kdo ze vsí síly
v moc Boží lásky uvěřili:
Přijměte Ducha Svatého,
vejděte do slávy Otce mého.

6. Před světem v bázni shromáždění,
přátelé pravdy jediné
doufají jen v tvé utěšení
a všechna bázeň pomine.
Ty jsi ta síla, Duchu Boží,
kterou sám Kristus do nás vloží,
když tělem svým a krví svou
sytí svou rodinu apoštolskou.

Závěr

7. Ty jsi ta hloubka věčných moří,
bezpečná míra svobody,
jsi moudré slunce, které hoří
nad Kristovými národy.
A v jeho záři nepočaté
svítí nám pravda církve svaté.
Neustaň, Duchu Boží, v nás
být duchem pokoje pro všechny čas.

